

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. M. D.**, zastoupen JUDr. Janem Matějíčkem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 98, Kolín 3, proti žalovanému: **Městský úřad Semily**, se sídlem Riegrovo náměstí 63, 513 01 Semily, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 5. 2024, č. j. 30 A 16/2024-65,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 5. 2024, č. j. 30 A 16/2024-65, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který odmítl stěžovatelu žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, která spočívala v nezahájení řízení o odstranění stavby. Stěžovatel se u krajského soudu domáhal vydání rozsudku, kterým by byla žalovanému uložena povinnost „vydat rozhodnutí o návrhu žalobce na odstranění liniové stavby nadzemního vedení vysokého napětí VN 35 KV na pozemcích st. Xa o výměře 83m², č. Xb o výměře 648m², č. Xc o výměře 241 m², č. Xd o výměře 1000 m², č. Xe o výměře 448 m²; č. Xf o výměře 272 m²; č. Xg o výměře 2062 m² a č. Xh o výměře 592 m², zaps. na LV č. Xi v katastru nemovitostí pro obec V. n. J., kat. území S. u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Semily a na pozemcích č. Xj o výměře 608 m², zaps. na LV č. Xk a č. Xl o výměře 215 m², zaps. na LV č. Xm v témže katastrálním území (dále jen „stavba“) do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku“.

[2] Stěžovatel v **žalobě** uvedl, že zvolil jako žalobní typ žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (dále jen „nečinnostní žaloba“), jelikož u žalovaného podal několik podnětů k zahájení řízení na odstranění stavby, avšak žalovaný o věci nerozhodl. Žalovaný provedl místní šetření a poté dopisem stěžovateli sdělil, že neshledal důvody pro

zahájení stěžovatelem požadovaného řízení. Stěžovatel se proto obrátil dne 23. 11. 2023 na Krajský úřad Libereckého kraje s návrhem na opatření proti nečinnosti dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; ten mu přípisem ze dne 16. 1. 2024 sdělil, že správní orgán I. stupně nečinný není. Dalším podáním ze dne 8. 2. 2024 stěžovatel znovu požádal krajský úřad o vydání rozhodnutí ve věci, dne 14. 2. 2024 mu bylo krajským úřadem přípisem sděleno, že ve věci rozhodnuto nebude včetně odůvodnění proč, krajský úřad stěžovateli opětovně sdělil, že žalovaný není nečinný. Stěžovatel se domníval, že řízení bylo z jeho strany zahájeno doručením podnětu na odstranění nepovolené a neoprávněné stavby správnímu orgánu dle § 44 odst. 1 správního řádu, v řízení byl přitom proveden alespoň jeden důkaz, avšak rozhodnuto nebylo a stěžovatel vyčerpal všechny možnosti na ochranu proti nečinnosti, které mu správní řád přiznává. Stěžovatel se v žalobě domníval, že bylo nutné vydání správního rozhodnutí, aby se proti němu mohl případně bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví.

[3] **Krajský soud** dospěl k závěru, žádné ze stěžovatelových podání nebylo způsobilé řízení zahájit, žalovaný tedy postupoval správně, pokud je vyhodnotil a přistupoval k nim toliko jako k podnětům k zahájení řízení z moci úřední ve smyslu § 42 správního řádu. Krajský soud konstatoval, že stěžovatel měl pro ochranu svých práv použít jiný žalobní typ, konkrétně žalobu proti nezákonnému zásahu (dále jen „zásahová žaloba“) dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dle krajského soudu, pokud stěžovatel nezvolil správný žalobní typ a zároveň není důvod pochybovat o tom, jaký žalobní typ a proč použil, soud nemohl o své vlastní vůli žalobu překvalifikovat.

[4] Krajský soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 1 Ans 21/2012–42 a náleze Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 2634/18. Z těchto rozhodnutí dle krajského soudu vyplývá, že soud nemůže účastníka řízení poučovat o tom, čeho se má ve své žalobě dožadovat, aby byl ve věci úspěšný, případně jak má formulovat žalobní petit. Výjimku judikatura přináší jen pro případ judikatorního odklonu, případně předchozí roztržité judikatury soudů, neboť nelze stěžovatele postihovat za to, že postupoval v souladu s předchozí judikaturou.

[5] Krajský soud uzavřel, že nečinnostní žalobu zvolil stěžovatel zcela vědomě a záměrně, jelikož nesouhlasil s poučením, kterého se mu dostalo od krajského úřadu v přípise ze dne 14. 2. 2024, že za dané situace se stěžovatel může domáhat ochrany svých práv žalobou proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s. Krajský soud podotkl, že stěžovatel byl nadto po celou dobu řízení právně zastoupen. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu stěžovatele odmítl.

[6] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, ze kterého dle něj vyplývá, že krajský soud byl povinen jej usnesením poučit a vyzvat ke změně žalobního typu, pokud dospěl k závěru, že stěžovatel zvolil žalobní typ nesprávně a dát mu přiměřenou lhůtu, aby na tuto změnu mohl zareagovat. Dále stěžovatel s odkazem na náleze Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, uvedl, že v jeho případě se jedná o zásah trvalý, jelikož řízení nebylo doposud zahájeno, tudíž lhůta pro podání zásahové žaloby doposud neuplynula. Stěžovatel rovněž namítal, že i bez ohledu na skutečnost, zda je řízení o odstranění stavby zahajováno jako typické správní

pokračování

řízení, nebo pouze z moci úřední, tak žalovaný neodůvodnil, proč o žádosti stěžovatele nerozhodl, i když provedl místní šetření, tudíž i z tohoto důvodu stěžovatel nezmeškal lhůtu dle § 84 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje, že dle jeho názoru z § 129 odst. 1 stavebního zákona jednoznačně nevyplývá, že by stavební řízení mohlo být zahájeno pouze z moci úřední. Dále se stěžovatel domnívá, že pokud stavební úřad provede šetření na základě podnětu, tak jej musí provést zákonným způsobem jako ve správním řízení. Jeho povinností bylo stěžovateli srozumitelně sdělit, proč jeho návrhu nevyhoví, pokud tak neučinil, tak se jednalo nejenom o neoprávněný zásah, ale i nečinnost.

[7] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že se plně ztotožňuje s usnesením krajského soudu. Žalovaný má za to, že krajský soud neměl speciální poučovací povinnost vůči stěžovateli o volbě nesprávného žalobního typu, zejména s ohledem na skutečnost, že se stěžovateli tohoto poučení dostalo. Stěžovatel totiž v žalobě doslovně uvedl, že *„žaloba je podána včas neboť poslední úkon odvolacího správního orgánu vůči žalobci byl učiněn dne 14.2.2024 i s poučením o možnosti obrátit se na soud (i když toto poučení je podle názoru žalobce hrubě nesprávné) - podle názoru odvolacího orgánu žaloba proti nezákonnému zásahu podle § 81-87 s. ř. s.“*. Volbu žalobního typu stěžovatel nezvolil ve svém omylu, jak předpokládá stěžovatelem citovaný náleze Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20 v bodě 58 a 59, nýbrž naprosto vědomě.

[8] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, sp. zn. 6 As 108/2019, mimo jiné konstatoval: *„Stavební úřad, který podnět k zahájení řízení obdržel, s ním musí zacházet jako s jakýmkoli jiným podnětem k zahájení řízení z moci úřední podle § 42 správního řádu. Správní orgán má povinnost takový podnět přijmout. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Toť vše. Žádné další povinnosti stavebnímu úřadu v takovýchto případech neplynou. Zkoumání podnětů ve smyslu § 42 správního řádu je pouze neformální postup, na základě kterého může, ale nemusí být správní řízení zahájeno. Posuzování podnětů neprobíhá ve správním řízení a o vyřízení podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nevydává žádné rozhodnutí.“*

[12] Stěžovatel se tedy mylí, domnívá-li se, že podnět k zahájení řízení zahajuje správní řízení. Jelikož nebylo vydáno rozhodnutí ve věci, nepřipadá do úvahy žaloba proti rozhodnutí (§ 65 násl. s. ř. s.). Nejvyšší správní soud podotýká, že v intencích judikatury uvedené výše se nelze bránit ani žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle

§ 79 násl. s. ř. s., jelikož podnět sám o sobě žádné řízení nezahájil. Jediným objektivně možným prostředkem k poskytnutí soudní ochrany v daném případě je tudíž žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 násl. s. ř. s.

[13] Spornou otázkou tedy zůstává, zda krajský soud byl povinen s ohledem na povahu věci stěžovatele poučit o skutečnosti, že zvolil nesprávný typ žaloby, a umožnit mu změnu žaloby, respektive umožnit stěžovateli na danou situaci reagovat a přizpůsobit tomu svoji obhajobu. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že většinová judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho názoru, že „*není-li důvod pochybovat, jaký žalobní typ žalobce použil, nemůže soud o své vlastní vůli překvalifikovat žalobu, a to např. že změni žalobu nečinností na žalobu zásahovou (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 1 Ans 21/2012–42, bod 27, shodně náleží Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 2634/18, bod 61). Krajský soud nemůže v tomto rozsahu žalobce ani nijak poučovat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 1 Ans 21/2012–42, bod 22, ze kterého plyne, že soud nemůže účastníka řízení poučovat o tom, čeho se má ve své žalobě dožadovat, aby byl ve věci úspěšný, případně jak má formulovat žalobní petit). Výjimku judikatura přináší jen pro případ judikatorního odklonu, případně předchozí roztržité judikatury soudů, kdy nelze žalobce postihovat za to, že postupoval v souladu s předchozí judikaturou (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 329/2016–42, bod 50)*“.

[14] Je nesporné, že stěžovatel zvolil nečinnostní žalobu, jelikož jak sám nastínil i v kasační stížnosti, domníval se, že jeho podnětem bylo řízení zahájeno (a má být v něm tudíž pokračováno, resp. má být vydáno rozhodnutí). Není sporu, že se stěžovateli dostalo od krajského úřadu „poučení“, že pro obranu svých subjektivních práv má zvolit žalobu proti nezákonnému zásahu. Nejvyšší správní soud podotýká, že ono „poučení“ bylo zmíněno pouze v přípise, v němž se stěžovateli sděluje, že žalovaný není ve věci podnětu k odstranění stavby nečinný; jednalo se tedy o neformální poučení, bez dalšího podrobnějšího zdůvodnění či odkazu na relevantní judikaturu; lze tedy pochopit, že stěžovatele nepřesvědčilo, a stále se domníval, že stavební řízení o odstranění stavby bylo z jeho strany podnětem zahájeno a správní orgány se brání rozhodnutí.

[15] Dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu informace stran volby žalobního typu, která byla stěžovateli žalovaným poskytnuta, nesplňuje požadavky na kvalifikované poučení vyplývající z judikatury Ústavního soudu, potažmo Nejvyššího správního soudu. Odkaz krajského soudu na poučení, kterého se stěžovateli dostalo v přípise, tak nemůže obstát.

[16] Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, mimo jiné v obdobném případě konstatoval: „*Žalobce nemůže mít újmu z toho, že omylem zvolil nesprávný žalobní typ, nehledě na to, zda judikatura ohledně této otázky doznala změn, byla jednotná, nejednotná či byla již sjednocena, popř. ohledně povahy toho kterého úkonu dosud judikováno nebylo. V takovém případě musí být žalobce poučen o tom, že soud odlišně hodnotí povahu úkonu či nečinnosti správního orgánu, které mají být soudem přezkoumány, a vyzván, aby tomu přizpůsobil obsah žaloby.*“ Ačkoli byl tento rozsudek rozšířeného senátu zrušen náležením Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, zrušovací důvody se tohoto závěru netýkaly a Nejvyšší správní soud se tohoto právního názoru přidržel i v další rozhodovací činnosti. To, že správní soudy mají obecně poučovací

pokračování

povinnost o změně žalobního typu, bylo potvrzeno např. i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 5 Afs 470/2019-33. Pokud krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2013, č. j. 1 Ans 21/2012-42, ten byl překonán pozdějším rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, který sám uvádí, jak bylo citováno výše, že sjednocuje rozličnou judikaturu ohledně poučovací povinnosti o změně žalobního typu krajskými soudy.

[17] Nejvyšší správní soud podotýká, že rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, nezměnil nic na faktu, že jednotlivé typy správních žalob je nutné od sebe striktně odlišovat, avšak změnil procesní postup v případě nesprávné volby žalobního typu. Správní soudy nejsou oprávněny odmítnout žalobní návrh bez dalšího, nýbrž jsou povinny nejprve stěžovateli poskytnout lhůtu k úpravě žaloby, ledaže by v posuzované věci nebyly splněny podmínky řízení dle správního žalobního typu, což by však soud musel v rozhodnutí náležitě odůvodnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2018, č. j. 4 As 57/2018-78). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 357/2017-26, zdůraznil, že pokud soud odmítl žalobu pro nesprávnou volbu žalobního typu, aniž by předtím stěžovatele vyzval k úpravě žaloby, dopustil se tím odepření spravedlnosti.

[18] Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, konstatoval: „Ústavní soud výše uvedenými argumenty žádným způsobem nepředjímá, zda měl stěžovatel zahájit řízení před správními soudy nečinností či zásahovou žalobou; toto posouzení totiž náleží Nejvyššímu správnímu soudu. Pokud však Nejvyšší správní soud považoval volbu zásahové žaloby za nesprávnou, měl s tímto svým právním názorem nejprve obeznámit účastníky řízení a vyzvat je, aby se k této právní otázce v řízení o kasační stížnosti vyjádřili. Pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí protiústavní překvapivostí“. Z práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod vyplývá také zákaz tzv. překvapivých rozhodnutí. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že před odmítnutím žaloby pro špatnou volbu žalobního typu je povinností soudu poučit stěžovatele, že hodlá vycházet z jiného právního posouzení věci, a nabídnout mu příležitost účinně argumentovat ve vztahu k otázkám, na jejichž řešení bude rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby spočívat. Ústavní soud tedy výslovně odmítá postup, který nyní zvolil krajský soud s odůvodněním, že nemohl stěžovatele vyzvat ke konverzi žalobního typu na ten, který může vést k cíli sledovanému žalobou, neboť by tím překročil to, co soud jako nestranný rozhodce sporu dvou stran může v řízení učinit. Takový přístup byl rovněž judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 357/2017; ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 As 402/2017-41; a ze dne 6. 4. 2018, č. j. 4 As 57/2018-78).

[19] Uvedený nálezk Ústavního soudu rovněž potvrzuje skutečnost, že i pokud je stěžovatel přesvědčen o správnosti jím zvoleného žalobního typu a není pochyb o tom, jaký typ správní žaloby stěžovatel zvolil, tak i přesto je soud povinen seznámit stěžovatele se svým předběžným právním názorem a umožnit mu na tuto skutečnost reagovat a případně upravit znění žaloby. V opačném důsledku by stěžovateli vznikla újma na právu na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pokud tedy krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí poukazoval na to, že stěžovatel byl poučen krajským úřadem o skutečnosti, že správným žalobním typem je žaloba proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s. a stěžovatel i přes toto poučení zvolil jako typ žalobu na ochranu proti

nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s., tak jej to nezbavilo poučovací povinnosti vůči stěžovateli.

[20] Nejvyšší správní soud podotýká, že nelze přehlédnout, že stěžovatel po celou dobu byl přesvědčen, a to i v žalobě namítal, že ve věci bylo jeho podnětem zahájeno správní řízení a mělo tedy být vydáno správní rozhodnutí, které popř. hodlal napadnout žalobou dle § 79 s. ř. s. Fakt, že tato úvaha stěžovatele byla mylná, jak bylo vysvětleno výše, není na tomto místě podstatná. V tomto kontextu však měl krajský soud posoudit mylnou volbu žalobního typu stěžovatelem a náležitě jej poučit.

[21] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dospěl k závěru, že soudy mají poučovací povinnost zejména v těch věcech, kdy je zřejmé, že stěžovatel nesprávně kvalifikoval určitý výsledek působení veřejné správy proti němu a tato nesprávná kvalifikace předurčila volbu nevhodného žalobního typu ve správním soudnictví (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 5 As 48/2018-25; ze dne 6. 4. 2018, č. j. 4 As 57/2018-78; ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 357/2017-26). To bylo ostatně potvrzeno i nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 2634/18, který zmiňuje ve svém rozhodnutí i krajský soud, avšak interpretuje jej zcela opačně. V bodě 6, na který krajský soud odkazuje, je uvedeno, že správní soudy nejsou oprávněny samy o sobě měnit žalobcovo výslovné určení, které není v rozporu s obsahem žaloby a uplatněným petitem. Avšak tento bod zmiňuje, že na tomto místě nehodnotí, zda je správní soud oprávněn, či dokonce povinen žalobce upozorňovat na nesprávnou volbu žalobního (návrhového) typu ve správním soudnictví a umožnit mu, aby svým úkonem žalobu upravoval či měnil. Rozhodující je, zda si stěžovatelé byli vědomi, jaký určující výsledek správního řízení napadají. Ve zmíněném nálezu nebylo pochyb o tom, že stěžovatelé napadají opatření obecné povahy, proti němuž se nelze bránit žalobou proti nezákonnému zásahu. Zmíněný nálezn Ústavního soudu konstatuje, že „*omyl v kvalifikaci výsledku působení veřejné správy pak vedl žalobce ve věcech, jichž se týkaly zmíněné rozsudky, k volbě nevhodného žalobního typu ve správním soudnictví. Negativním procesním důsledkům volby nevhodného žalobního typu, která vycházela z nesprávné kvalifikace výsledku působení veřejné správy, proti němuž se žalobci hodlali bránit, pak Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích čelil požadavkem na upozornění žalobce na nutnost úpravy žaloby*“. Stěžovatel v nyní projednávané věci mylně předpokládal, že podáním jeho podnětu žalovanému dne 9. 8. 2022 bylo zahájeno stavební řízení dle § 44 odst. 1 správního řádu, jelikož v řízení byl proveden alespoň jeden důkaz, dovolával se tak ochrany proti nečinnosti žalovaného. I přesto, že mu bylo sděleno, že podání podnětu na zahájení řízení na odstranění stavby nezahajuje správní řízení, stěžovatel jej za druh správního řízení považuje, jelikož byl proveden jeden úkon dokazování. Jak z žaloby, tak i z kasační stížnosti je toto přesvědčení stěžovatele patrné. Krajský soud měl tedy ve světle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a také nálezů Ústavního soudu kvalifikovaně poučit stěžovatele o tom, že stěžovatel zvolil nesprávný žalobní typ, dát mu možnost se k této skutečnosti vyjádřit a případně mu umožnit žalobu přeformulovat. Pokud by i poté stěžovatel na žalobním typu trval, bylo by na místě takovou žalobu odmítnout.

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto z výše uvedených důvodů dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude dle § 110 odst. 4 s. ř. s. krajský soud vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu; zejména stěžovatele upozorní

pokračování

na nutnost úpravy žaloby, odstraní-li stěžovatel tento nedostatek, bude se zabývat dalšími podmínkami řízení; budou-li splněny, žalobu projedná.

[23] V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. ledna 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu